

Жалба, подадена на 25 юли 2017 г. от Европейски съюз, представляван от Съда на Европейския съюз срещу решението, постановено от Общия съд (трети разширен състав) на 7 юни 2017 г. по дело T-673/15, Guardian Europe/Европейски съюз

(Дело C-447/17 P)

(2017/C 369/04)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Европейски съюз, представляван от Съда на Европейския съюз (представители: J. Inghelram и K. Sawyer)

Други страни в производството: Guardian Europe Sàrl; Европейски съюз, представляван от Европейската комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното решение,
- да отхвърли като неоснователен предявеният от Guardian Europe иск пред първата инстанция за заплащане на сумата 936 000 EUR във връзка с разноските за банкова гаранция като обезщетение за вредите, които то твърди, че е претърпяло поради нарушение на задължението за произнасяне в разумен срок по дело T-82/08; или, и при условията на евентуалност, да намали това обезщетение до размера от 299 251,64 EUR, заедно с компенсаторни лихви, изчислени с оглед на падежа на всяка от включените в нея суми,
- да осъди Guardian Europe да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири основания.

- 1) Първото основание е грешка в правото, допусната при тълкуването на приложимите правила с оглед на ограничението, когато е налице постоянна загуба, доколкото Общият съд е приел, че твърдяната имуществена вреда, състояща се в плащането на разноски за банкова гаранция, направени преди повече от пет години преди подаването на иска за вреди не е ограничен във времето.
- 2) Второто основание е грешка в правото при тълкуването на понятието за каузална връзка, доколкото Общият съд е приел, че нарушението на задължението за постановяване на решение в разумен срок е било определящата причина за твърдяната имуществена вреда, състояща се в плащането на разноските за банкова гаранция, докато, съгласно постоянната съдебна практика, решението на самото предприятие да не плаща глоба докато трае процесът пред съдилищата на Европейския съюз представлява определящата причина за плащането на такива разходи.
- 3) Третото основание е грешка в правото при определянето на периода, през който твърдяната имуществена вреда е настъпила и липса на мотиви, доколкото Съдът е приел, без да излага съображения, че периодът, през който твърдяната имуществена вреда, състояща се в плащането на направените разноски за банкова гаранция би могъл да бъде различен от периода, през който е ситуирал наличието на незаконосъобразното поведение, за което се твърди, че е причинило вредата.
- 4) Четвъртото основание е грешка в правото в резултат на свърхкомпенсирането при присъждането на компенсаторна лихва, доколкото Общият съд е присъдил на жалбоподателя компенсаторна лихва върху сума, считано от дата, на която сумата все още не е била дължима от него.